

XVIII C 330/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Beata Kowalska

rozpoznawszy w dniu: 1 marca 2018 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko: A. W.

o: zapłatę

na skutek: sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 7 grudnia 2016 roku w sprawie XVIII C 1573/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok zaoczny w całości.

XVIII C 330/18

UZASADNIENIE

I. **Stanowiska stron.**

Powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W., reprezentowany przez radcę prawnego, domagał się zasądzenia od pozwanego A. W. 444 zł z ustawowymi odsetkami od 7 sierpnia 2014 roku tytułem II raty składki obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Początkowo pozwany nie zajął stanowiska w sprawie i wydano wyrok zaoczny.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany podniósł, że pojazd którego dotyczyło przedmiotowe ubezpieczenie, został sprzedany.

Do zamknięcia rozprawy 1 marca 2018 roku strony nie zmieniły swoich stanowisk odnośnie przedmiotu sporu.

II. **Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.**

A. W. zawarł 7 lutego 2014 roku z Towarzystwem (...) spółką akcyjną w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych na okres od 7 lutego 2014 roku do 6 lutego 2015 roku. Dodatkowo umowa obejmowała również ubezpieczenie (...) i IP. Ubezpieczenie dotyczyło pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Termin płatności II raty składki OC w wysokości 444 zł uzgodniono na 6 sierpnia 2014 roku. Owa rata nie została zapłacona.

(bezsporne)

Pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego nie kwestionował powyższych okoliczności faktycznych. Jego stanowisko merytoryczne opierało się na stwierdzeniu, że przedmiotowy samochód zbył. Nie sposób jednak było poczynić w tym zakresie żadnych ustaleń. Pozwany nie zaoferował – mimo zgłoszonego twierdzenia (k. 43, pkt 10.2.1) – ani umowy sprzedaży, ani też nie zeznał nawet o żadnych skonkretyzowanych okolicznościach odnoszących się do twierdzonej przez siebie umowy. Ponieważ z tych okoliczności pozwany wywodził skutek w postaci zwolnienia z odpowiedzialności za II ratę składki, obowiązany był te okoliczności dowodowo wykazać (art. 6 k.c.). Zarzuty spóźnione, zwłaszcza zgłaszane po ogłoszeniu wyroku, nie mogły być brane pod uwagę (art. 493 § 1 i art. 316 § 1 k.p.c.).

III. **Ocena roszczenia.**

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805 § 1 k.c.).

Niezależnie od niewykazania tej okoliczności samo zbycie pojazdu, którego dotyczy ochrona ubezpieczeniowa w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, nie przesądza o zwolnieniu dotychczasowego posiadacza pojazdu z odpowiedzialności za zapłatę składki.

Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu (art. 32 ust. 1 u.u.o.1). Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu (art. 32 ust. 4 zd. II u.u.o.). Nie wystarczyłoby zatem samo wykazanie zawarcia umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu. Konieczne byłoby również wykazanie przez pozwanego (art. 6 k.c.), daty powiadomienia powoda o sprzedaży pojazdu oraz o danych kupującego. W tym kierunku dowodów brak.

W tej sytuacji powództwo podlega zasądzeniu w całości.

Wyrok zaoczny został wydany z naruszeniem przepisów regulujących zasady jego wydania, a to wskutek wskazania wadliwego adresu pozwanego przez powoda. Jednakże kierując się poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w sprawie III ZP 27/012, zważywszy iż rozstrzygnięcie merytoryczne jest prawidłowe, utrzymano w całości wyrok zaoczny w mocy.

IV. **Koszty.**

Pozwany przegrał sprawę w całości.

Powód domagał się 107 zł zwrotu kosztów procesu. Jest to mniej aniżeli należność według norm przepisanych. Z tego względu utrzymanym w mocy wyrokiem zaocznym zasądzono tak określoną należność w całości (art. 98 § 1 oraz § 3 w związku z art. 99 k.p.c.).

1 Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. – Dz.U. z 2013 r., poz. 392, z późn. zm.); wersja obowiązująca 7 lutego 2014 roku, tj. w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia.

2 Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2001 r., III ZP 27/01, OSNP z 2002 r., nr 22, poz. 540.